

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВНИ ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА СХХ, БРОЙ 17

e-mail: sinizdat@gmail.com

СОФИЯ, 1-30 СЕПТЕМВРИ 2011 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

ИНТЕРВЮ

Митрополит Амфилохий
(Радович)

Лице в лице

Стр. 1-4

ИСТОРИЯ

Православните традиции
на духовната провета в
делото на йеромонах
Неофит Рилски

Стр. 1-6

ДОСТОЙНИ
СВЕЩЕНОСЛУЖИТЕЛИ НА БПЦ
Кротък и смирен по сърце

ПОДВИЖНИК НА
БАЛОГЧЕСТИЕТО

Послушникът Иаков –
българин

Стр. 7

ДОЙДЕТЕ,
ВЕРНИ, ДА СЕ
ПОКЛОНИМ НА
ЖИВОТОРЯ-
ЩОТО ДЪРВО!

НА ТВОЯ
КРЪТ СЕ
ПОКЛАНЯМЕ,
ВЛАДИКЕ,
И ТВОЕТО
СВЯТО
ВЪЗКРЕСЕНИЕ
СЛАВИМ!

Седмица на православната книга във Варна

За XIII поредна година от 5 до 11 септември съвместно Варна гостоприемено събра труженици на Господиата нива от България и чужбина, да вземат участие в поредното издание на Седмицата на православната книга. В неопотрима атмосфера на форума участниците имаха възможност да споделят мисли, духовни търсения и опит по основата на тема на тагтовинното издание „Възраждането на духовния живот на личността“.

Всяка вечер в пленарната зала на Община Варна, която и тази година бе партньор в организирането на този авторитетен международен форум, богослови от България и чужбина изнасяха лекции пред варненската общественост и гостите на Седмицата, осветлявайки различни аспекти от делото на духовния живот и усещането за неговото възрождение както по отношение на собствената ни личност, така и като служение на Църквата и лична мисия на християнина в контекста на запознато за любов към Бога и към ближния. С лекция на тема „Св. Коима Етолийски – просветител на „поборбата на народ“ армен. Христосом, прогоснител на митрополитската на Йерусал. Света Гора и Ардимерян, Грмаца православна църква,

На стр. 3

Интервю с митрополит АМФИЛОХИЙ (Радович)

Митрополит Амфилохий бе гост на двадесетото издание на Седмицата на православната книга във Варна, където изнесе два доклада: „Тайната на Света Троица според св. Григорий Палама“ и „Исканият като усещане на върхешите пространства“. С него разговаря Александар Карамилевски, редактор на официона на БПЦ „Църковен вестник“ и на Официалния сайт на Българската православна църква – БПЦ.

ЛИЦЕ В ЛИЦЕ
Иван Високопресичевски, поговолете ми да представя мисълта Ви от искушанията (безгълъбост) към обществото и да Ви потискам колкото говорите за същевременно лицево на друга? Какво означава лице преден? (Визира се търкуване, което прави Черновски и Приворският митрополит Амфилохий (Радович) в статията „Литургия и подвижничество“ на разговорите между св. Младри Епископите и черна на епископски жрец, който преподобният намира в пустинята, описан в сборника с наставления на епископските пасторинки – бет. ред.)

днитя. Така и човек не съществува сам за себе си – един човек не е човек. Той винаги съществува в отношение, във връзка.

Първото отношение, на което той изгражда своето съществуване, е отношението с неговия Творец. А след това и върху отношението си спрямо другия човек и към твореното изобщо. Това човешко общение с Твореца, с твореното и с другия човек е някакъв вид тринично общение, в което живее и съществува, и без което не може да бъде истински, същински човек.

Отгук и съзерпаването на лицето на другия е нещо изключително важно за човека. Това е скъпан и мистичният, това не е никак чудно. Той с живял сам в пустинята и тъкмо затова на него се разкрива тази тайна от разговорите му с черта на епископски жрец.

Какво е адът? Адът е немощ, неспособност да се гледаме един друг лице в лице, да съзерпаваме лицето на ближния.

– Това бурно ли трябва да се случва, или в някакъв друг, мистичен смисъл?

– И в мистичен смисъл, но и реално. Както майката гледа детето си и детето гледа майка си. Детето гледа своята майка и се храни с нейното майка, а жие, гледайки своята майка.

На стр. 4-5

Православните традиции на духовна провета в делото на йеромонах Неофит Рилски

През настоящата 2011 година се навършат 130 години от блажената кончина на йеромонах Неофит Рилски (1792-1883). Тази крпала годишнина с повод да отправим отново поглед към личността и делото на този виден български възрожденски духовник и просветител и да се опитаме да преоткрием за себе си и за общото просветно дело на Църквата неговите завести в областта на духовната провета и християнското просвещение.

Дейността на отец Неофит Рилски като монах, духовник, просветител и педагог, преводач и филолог, музикант и литургист е на пръв поглед добре известна, но въпреки това тя продължава да привлича интереса на много историци, богослови, филозофи и музиколози. От богатото и многогранно наследство на неговите преписки и оригинални творби все още има неизследвани аспекти или непублицирани фрагменти, които могат да хвърлят нова обляна светлина върху просите на християнското духовно възрождение и развитието на българската култура през XIX в. или да осветлят определени детайли от тържовно-просветното дело на Българската православна църква.

Като учител и просветен деец йеромонах Неофит Рилски полата огромна трудова и усърдно прилагане и си спечелва уважението на всички. Той е учител

първоначално в духовното училище на Рилския манастир, а след това и в Самоков, Габрово и Копривщица. Премодател е във висшето богословско училище на Цариградската Висшеска патриаршия на остров Халки и има непосредствени заслуги за подготовката на цяло едно поколение български учители, даскали, музиканти и духовници на Българската църква.

На стр. 6

От стр. 1

западна ауторитарна с чуждестина на св. Козма и неговото равнопоставено дело за просвещение на поробените балкански народи, тягнени в несправедливо и бесчестие.

За „Християнското семейство и съвременните предвидителства“, с които то се обвързва, говори свещ. Александър Деволков, главен редактор на Българския център на юнискерската смяна „Православие“ на радиото „Слово любов“ в Българско-карловачката епархия на Сръбската православна църква. Той говори за изначалното високо значение на човека и на брака и субективните и обективните предци за осъществяването му.

Архим. Емилиан Казанджидис от манастира „Св. Пантелеимон“ в Агия Лавра на Гръцката православна църква говори за „Византизма“ в делото на св. Николай Сторожков за съвременния чужд живот, който проседи ръководи на св. Николай за съхраняването на древната изисква традиция и забележителното книжовно наследство, оставено от този плодотворен боговъдновен свистел.

Интересен доклад „Традицията и обновяването в Православие“ изнесе проф. проф. Георгиев Методиос от Богословския факултет на Атинския университет. Той постави на вниманието на аудиторията въпросите: що с традиция, какво наричаме православна духовна традиция и как тя остава неизменна по своята същност, се променя по формите на своите прояви, с оглед на времето и неговите специфични предвидителства за бъдеще, както и кой е правдо за извършване обновяването в Църквата.

Деятелност на радиото на Българско-карловачката архиепископия „Слово любов“ и ролята на православните медиите за благоговешно почитане на архиепископ св. Вукан Милчевич, главен редактор на официалното радио на Сръбската патриархия.

Между докладите на вечерните сесии в пленарната зала на Община Варна издети на православна литература запознаха църковната общност и жителите

Седмица на православната книга във Варна

Младежи от работната на Община Варна, провеждат работата на форумите

те на гр. Варна със своите най-нови издания, помисли се на книжовна палатка през изминалата година, в която се състои и първоначалният замък на Седмицата на православната книга във Варна. Още първата вечер след тържественото откриване от Негово Високосекретство Варненска и Великопреславска митрополит Кирил, бе представена книгата „Митрополит Симеон, съчинения том 1“ от съставителя Емила Димитров и доц. Плавен Метод, доц. на Историческия факултет на СУ. Книгата представя сборник с писма, статии и документи на митрополит Симеон Варненски.

Г-н Дарин Алексев представи своите нови издания – „Духовна азбука“ на св. Димитрий Ростовски и „Мисли за всеки ден от годината“ на св. Теофан Затворник.

Д-р Мария Стоядинов от Православния богословски факултет на ВТУ представи своята книга „Църква, общност, об-

щност“ със статии, целящи да опровергават неверния публичен образ на Църквата и припомнят как е нейната истинска същност.

Обществен фонд „Единство на православните народи“ в лицето на г-жа Елисавета Милочева представи поредния том на поредицата за духовно-книжовното и православното „Есенни и православност“.

В последната, заключителна вечер на форума редакторите на Синодално издателство от гр. Александрия Кaramidzaleva и г-жа Анула Христова представиха новото от излезлите през тази година книги на издателството при св. Синод на БПЦ, между които: „Православен духовен живот на проф. Георгиев Методиос“; втора част на „Висери от духовната съкровищница на светите отци“, подбрани и преработени от високосекретаря Сименски митрополит Йоанник, директор на издателството; книга за младежеството в Църквата „Благословие и войнство на Небесния цар“; трилогията от приказки за деца и възрастни „Предавания от романа на руските църковни“; две книги от издателството на Християнското семейство „Синаксарник“ и др. На ауторитарна бе представен и сборникът „Летние на Българската православна църква“.

Това годинно важно част от процеса на възраждането на духовния живот бе посетителите тази година и семинарият, който се провежда в рамките на Седмицата на православната книга във Варна, посветен на катехизацията в Църквата. Заседанията се провеждаха в презентация на Фестивала и конгресен център, гр. Варна.

По време на дискусивните сесии бежана изследователска аудитория на архиепископ Емилиан Казанджидис на тема „Безиз, принцип и методи на традиционното православно просвещение, изпълнени в делото на св. Козма Егзовски, св. Николай Сторожков, св. Макарий Корнилов, св. Атанасий Пароски и теинте носители св. Арсений Пароски и св. Нестарий Егивски“; от свещ. Александър Деволков на тема „За духовната просвета и катехизацията в православната църква“; докладът на доц. Константин Нгуев от ВФ на СУ на тема „Православните традиции на духовната просвета в делото на Йеромонах Неофит Руски“; от проф. Георгиев Методиос на тема „Византизма като живот на православната църковна общност – вчера и днес“; от архим. Христомос Майдонев на тема „Катехизацията при св. Савва“; от свещ. проф. Дян Золяков от Православния богословски факултет на Университета в Пренев, православна църква на Чехия и Словакия; на тема „Религиозното образование в Словения – новите предвидителства“.

По време на семинара участвващите запознаха присъстващите със свои унии в областта на катехизацията в рамките на снориската дейност. Прот. Харалампий Тодоров от храм „Св. Нестарий Егивски“ в Капфия, Атина, и г-жа Константина Матронева, катехизатор при храма, представиха насоките, в които работи унията им и организацията на различните дейности при храма.

За грижата на Православната църква за възраждането на лична, публична и иновационна секти и пострадали от неверни мисии, възмущаващи унията и тоталитарни резилни културно, говориха старостр. кн. Силвестър Янаков от храм „Св. София“ в гр. Сливен. С организацията на православната духовна просвета и възраждането на лична и публична снориската снориската духовно-просветен

център при старинния храм „Св. Пелаг“ говори председател на храма кн. Николай Николов, а за дейността на снориското църковно училище при старинния храм „Преображение Господне“ говори кн. Василей Саров, председател на храма. Работата на снориската център при старинния храм „Св. Кирил и Методи“ и дейностите организирани при неговата псалтир г-жа Десислава Панайотова-Пупева. Свои опит в организацията на катехизаторската работа при Смеленска и Виземска епархия и грижата за хората с физически увреждания сподели г-жа Мери Холдова от гр. Смеленска, Руска православна църква.

В рамките на Седмицата на православната книга във Варна участвващите имаха възможност да вземат участие в съборната св. Литургия в катедралния храм на града, отслужена от Негово Преосвещенство Глински епископ Йоан, инокрият на Варненска и Великопреславска митрополит Кирил; да проследят прощанията на филма „Прелудията“ на режисьора Николай Дрежелев; да се насладят на прекрасните изпълнения на групата за автентичен фолклор „Лейб и нуня“; да посетят Моморинския манастир в село Моморин, община Моморин, на св. Йоан Преподен в гр. Соколув; да се запознаят с историята на гр. Варна в Археологическия музей на града, както и с дейността на културно-просветния център към храм „Св. архангел Михаил“.

Седмицата на православната книга се организира от 1998 г. с благоговешно-

Вечерта сесии в пленарната зала на Община Варна

то на Варненска и Великопреславска митрополит д-р Кирил. Основни организатори на форума са Варненската и Великопреславската св. митрополия, достояние продължител на традицията за църковна просвета и култура, заложени от унията Църквата на светите равнопоставени братя Кирил и Методи, основали Преславската книжовна школа.

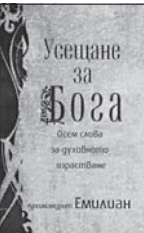
Съорганизатори са Община Варна, Международният обществен фонд „Единство на православните народи“ в България; Варненският център за културно-просветен център при старинния храм „Св. Пелаг“; Централният център за културно-просветен център при старинния храм „Св. Пелаг“; Централният център за културно-просветен център при старинния храм „Св. Пелаг“; Централният център за културно-просветен център при старинния храм „Св. Пелаг“.

Александра КАРАМИДЗЕВА

НОВИ КНИГИ

Излезе от печат на български език книгата „Усещане за Бога“, в която в сбът и доктрина на св. пророк Исаия, най-същностното от усещането на архимандрит Емилиан Симеоновски. Прологът на стария дядо на Алексей Стамболов и Константин Константинов. В българския превод, осени осемте тома от старият издание на книгата, са поместени като приложени кратък биографичен очерк за живота на стареца Емилиан, както и един текст за неговото боговосприятие от сегашния изгнен на Симеоновски, архим. Елисей. Книгата от текстове в новонапечатана книга бе хубаво предластвани от провадители и отпечатани на страниците на „Църковен вестник“.

Старият архим. Емилиан е роден в Никшич, окръг Пирей, през 1934 г. Постриг е за монах през 1960 г. в манастира Дуску. През следващата година вче с Йеромонах, духовник и изгнен на общия „Прелудия Господне“ (Големият Метер). Поради увеличаване брой турети на Метера и в по-труд-

ните условия за духовен живот, през 1973 г. цялото братство се премества в манастира Симеоновска (на Света Гора), в който по това време са омонителни само няколко претрели монахи. Там старец Емилиан е избран за Изгнен през 1973 г. и остава такъв до 2000 г., когато се оттегля поради болест. Десет той живее в метеха „Благоселение Богородично“ (Ормилна) към общината и се рава на любовта и грижата за своите духовни деца.

От 1995 г. беседите му започват да се издават от манастира „Благоселение Богородично“ – Ормилна. От поредицата „Поучения и словеса“ досега са излезли 7 тома, но предстои да излязат и други негови творения с разнообразна тематика. Негови текстове са преведени на френски, английски, руски, македонски и сръбски езици.

Включените в тази малка книга слова на стареца Емилиан са основни работни и необходими помагала за изнорично изграждане и са свързано подготвени както за монасите, така и за хората в света.

Кротък и смелен по сърце

голяв врачански манастир Бутан, където служи около четиринадесет години.

През 1943 г. се ражда големият ми син Валентин, а през 1947-ма и малкият син Ивай.

То времето, докато отседнах в Бутан, митрополит Паисий забелязва неговите изключителни духовни и интелектуални качества. Архангел го убява, дава му пропуск за обикновена си. Така отен Георги записва заедно Духовната академия в София. Дипломира се през 1947 г. отново в Бутан.

През 1954 г. получава официална „архирейска“ и е назначен за архирейски наместник в родината си град Бяла Слатина. В началото служи в манастира „Св. св. Кирил и Методи“ в град Орхово. След това следва Полюшанска пасторално-богословски институт в Черепици.

През 1940 г. се женява за Милка Лукова Грънчова. Скоро след това е ръкоположен за свещеник от Врачанска митрополит Паисий.

През 1942 г. се ражда дъщеря ми Веселка. Същата година отен Георги е командирован в град Кавала – Гърция, като заместник на иконом българския офицер, подава писмено заявление да бъде отзован от военното подразделение. През времето прекарвано в Гърция презентира таблица събира храна и я раздава на гладуващите гръцки деца.

През 1943 г. отен Георги е отзован и се връща във Врачанска епархия. Получава изключително като снорийски свещник

Храм „Св. прот. Параскева“ – гр. Бяла Слатина

Докато е архирейски наместник в Бяла Слатина, отен Георги служи в манастир Калемени, прот. Александар Данков и иконом Николай Каменов. Той е много добър църковен певец (тенор) и за снорийски е удостоен дава да слуша как се наднават с отен Николай Каменов (бас). В определен период от време пее на обществени изяви – в трагически храм в Бяла Слатина. Изпитва особено инетект към небесния си покровител – свети Георги Победоносци. Уважавайки аз всички като духовник с богата традиция и обилни проповедник. Поизнат на хората като духовен човек. Тоизарантеи към инсталации и инвентари, той се одобрява славия фантастик. В своите настърсия дейност съблюдава закона на любовта, а не буквата на закона. Винаги акцентира вързу това, че болните и немощните не трябва да съблюдават строг пост.

Иконом Георги Ангелов не се занимава с политика и стои настрана от събития и борбите за власт. Той разказва на близките си следния случай от времето, през което с снорийски свещеник в Бутан: На Бюговенец 1943 г. докато обикаля да види по домовете, той визия в един дом и вижда двама млади мъже, за които само знае, че са партизани и полницата ги търси. Свещеникът първия клята и всички в него се съветва вода, след което си изляза. Вечерта никога неспокойно чука на прозореца ми. Когато изляза, вижда бащата на партизанин. „Отче, предаде ли ги?“ – съмлява в очите птъа той. „Кого?“ – неземствито пита свещеникът. „Момчетата... синовете ми!“ – „Имаю не съмъ видя!“ – отична и приключва разговор Божият служител. То той начин дава да се разбере, че не само не ги е предал на полницата, но и никога не би го сторил. Повдесни-

ето ми показва на бащата, че не е предпроричателно вояно да се говори за това и той се отирава спокоеи към клята. Обаче този достоен човек проявява по-късно своята благодарност. След Деветосептемврийския преврат 1944 г. отен Георги е изпратен от комунистите. Бащата на двамата партизани отива и свидетелства в негова защита с думите: „Той напредом спаси синовете ми, когато се криеха у дома, а полницата ги търсеше!“ Свещеникът е изведен от ареста и освободен с почести.

Въпреки тази намекта комунистическата власт не липсват. През периода 1959-1960 в Бяла Слатина съвет е Христо Ивков – брат на Цола Дрънковица. Последният е обесен от фирка идеята да накара отен Георги да хвърли راستо, което духовникът категорично отказа. Започват репресии от битов характер – дават работа на превентива. Дори когато се отива да постыта в селското стопанство, и удостоен Единственото основание. Така той трябва да изпусне чакта си семейство със скромната заплатата от осемдесет и три лева. Партията не позволява на дъщеря ми да следва, когато е торзион и утигата до края на живота ѝ.

Отен Георги остава прекрасен икономатик и кората, които имаю възможността да го помнат обилно. За него в своите си отбелязва иконом Николай Каменов: „Добър свещеник, ама и добър администратор. Кротък и смел по сърце“.

Биографични данни за отен св. пророчество на св. св. св. Илия и св. св. св. Цвиет ДИВОВИКИ

ПОДВИЖНИКЪТ НА БЛАГОЧЕСТИЕТО

Послушникът Ияков – българин

Един мъдрец на име Ияков, в Бял да се посвети на опитен духовник, постник като послушник при Врачански манастир, живеев в селма Кавкокамаши. Този старец вървяха по широката път, бях връз у инетерни към мъдреще, коима позволява да духовните неща, а и не се интересуват от мак. Ияков пък се стремеха към подвижнически живот, който да постигне и да се мило спарвателите до осмояв.

Ияков се гордехом до духовник каквато да правят. Духовникът го посветявяха да прояви послушанство и към такав старец, като му разкрил каквие ще бъде ползвател, при помощта му да пазува си чистот и чинността в съвестта си. Ученикът се подчиня, но вътре в себе си бяха кряно приплетени и помомил духовника да отиде при друг старец. Духовникът не благословяв да го оставя, а му казва във всичко да се подчинява на стареца, като му нередат подвижните пост и молитва, но да не извършва тайно, за да не знае старецът. Ияков послушав през нощта се моля, през деня работел, като следваш въздржание и чинността. Но това не останало скрито за стареца, който за-

почина да до следи и да го забеляза в манастира си.

Ияков ум обичай да вървеша всяка нощ при съборната църква и в притвора се моелех през време на Света Троица. Така посетявяха дълго време. Веднъж, когато имало много събори от претеменимата на своя старец, през време на нощта моливта чут стълби. Скрил се. Едва чува, в притвора възлез старец с победно шепот: „Ияков, какво правиш застанав през връщане на църква Вляза, помомил се, прекръстиш ли и те самси се разболяеш. Вляза в храма и дамо се моляш по времето на иконом и изляза. Прекръстиш връщане те и те заболваш по същия начин.“

Ияков изляза да уане кой е този старец и да го помомил да го върне при себе си, забавя търпална след него и до следващ отпаче. Така те от Кавкокамаши се изкачи на планината, до Кераса, а оттам старецът търпално по помомил старец Атанас. Когато старецът на се съмля, те бяхи болно да хване „Планина“. Ияков накрая се реши да настане стареца, но старецът, гомтиваша вървяха си-

каши без да го забелязва. Внезапно се забави да каже на стареца: – Къде отпаваш?

Ияков започна да моли да го Ваеме със себе си. Старецът отговори:

– Не можеш да живееш тук, вървях при стареца и твои послушание; моля че ти бъде за спасение. А който не е приел благодат, не може да живееш на това място. Ти ще се спасиш там, при стареца. Знаю също, че в Орхоро Време Господ ще те търсеше.

Старецът, пръвяха, гобави:

– Ние сме гбавам! – после започна да се спуска нелуло от църквата.

Ияков разказваша моля на духовника. Той потвърди и му да наставление как да се помни за смъртта. След три седмици Ияков почина.

След три години отпърнал костите му. От тях измояло силно благовоние, а слава бяха помомил в мило. Много отпаче, не знаеи коиотв животи, се укривиха мило, както и светел мей створел.

Из книгата „Автостето подвижници на благочестие през 19-век“ от Германозин Атоний Стоянозин

† IN MEMORIAM

На 5.IX.2011 г. се престави в Господ свещ. ИОРДАН (ЮРИЙ) ГЕОРГИЕВ ТОТКОВ

Розен е на 5.II.1962 г. в гр. Плевен. Запървя Духовната академия „Св. Климент Охридски“ през 1980 г. Ръководител е за година на 29 юни 1988 г. от Врачански митрополит Казимир и за свещеник на 21 април 1990 г. от Плевенски митрополит Игнатий.

От 1990 до 1996 г. служи в храм „Св. Параскева“ в гр. Плевен, а от 1997 г. е назначен за председател на църковното настоятелство при манастира „Св. пророк Илия“ – кн. „Излияни“, гр. София, където служи до последно.

Бог да го прости! Вечна да бъде паметта му!

АБОНАМЕНТ 2011

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“

Посетете периода от време, през който искате да сте абонанти

Име	Прозиме
Фамилия	
гр./с.	п. код
общ.	обп.
г.г./л.	№. гр. вх. ап.
тел.	

Изпращайте адреса на издателството попълнен талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордиро или пощенски запис).

КАТО ИЗПЪЛНЯВАТЕ ГОТНЯ АРСИАН, НА КОИТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТИК“.

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЖАВАТЕ В ДОКУМЕНТА ШЕТА НА ПЛАЩАНЕТО.

Останките на храм „Св. Иван Крстивител“ във Филаделфия (Азбакистан)

Останките на многоетажната църква в Сарби

Покритата гора на Смирна (Измир)

Поклонническо пътуване до Паммос и седемте църкви на Апокалипсиса

Продължение от стр. 16

С радост се понесохме към многоквартална Филаделфия, чиито останки се извисяват днес в град Алашахар. Пътят ни минаваше и през доста обширна долина – цялата засадена с лозя, при това така добре поддържани, че просто радваха очите. Някъде по пътя има, често малки от населени места, имаше магазин за... хляб. Там, където у нас би стояло крайпътна аптека или синкбар, тук продаваха изсушени.

Моят спътник отбеляза, че никъде по света не е видял подобно нещо, но явно тук се яде повече хлябът? Достигайки нафта с малко петна и слесене на табелите, намерихме малкото останало от Филаделфияската църква – ST. JEAN CHURCH. Този френско-английски написте стоеше над входа на неговото двор, сред който три огромни стълба, изградени от тухли, се издигаха над 10 м нгоре и очевидно са била дом на десетки (ако не и стотици) гарги. Изкопите наоколо по-казваха, че са пречени разкопки. По анкетата малко стълбове била изредени безразборно наречти от храмовата украса, надворен пилон и пр. Находка за табела съобщиаваше, че този храм, посветен на св. Иван Крстивител, е построен през 600 г. от Р.Х. Докато разглеждахме, от къщиачката в дваното на двора се показва мъж и жена, които явно се гравеаха за „обекта“. Виеца поплашаваша се такса, но не можах да ни издадат нищо. Така с чувство за някаква неудовлетвореност напуснахме Филаделфия. Към нейния „ангел“ Господ, чрез св. Йодан Богослов, отпраща обещанието „доногова, който пообещава, ще направя стълба в храма на Мом Бог“ (Откр. 3:12). Трите обещати стълба от ST. JEAN CHURCH сакаш бика като илюстрация на такава несполукатост, омануванията с броя си и Трончността на Обещавания.

След не повече от 50 км беше следващата ни спирка – Саргматум или само Сарг, западна в името си корена на древния Сарг. Историата на последния западна много време преди Р.Х., а аногос на славата си този достига, когато става столица на лидийските царе. Най-продължител се от тук с Крез, който заради голямото си богатство с станал наричателно за заможен („Богат като Крез“). Малко известно е обаче, че този човек с име, станал символ на земно богатство, завършила живота си трагично – след като загубил войната с персите, бил изгорен на клада от собствената си народ. Останките от древни здания, пред които най-

Чемпи в кръстове в Сарби

свима му прозрощ. След като паразитираме на воцна на „обекта“, се разбра, че има още две места със следи от миналото, и в частност – от християнското минало. Първото от тях намерихме на около километър по-нататък (в посока юг).

Беше затроено с телена мрежа, но следващия събранич неше опит, след арабска ограда намерихме местото, където е направена пролука за „деофициално“ влизане. В сравнително неговитото пространство се открояваха три пещи. Пещи – руините на римска къща (според табелата). Второ – църква, почти дозволена до къщата. Беше слабо развита, а само буреннаква, датирана към IV-V в., я заречева „многоквартална църква“, заради трите тухлени кубета, които са украсявали покрива ѝ. Две от тях вече още можеше да се видят. Видът ѝ наизчил им на градеж обаче бика по-вероятно „дигиталитийски“, т.е. от по-късна време; а че храмът е бил претворен, липсеше и от двата вида, оперващиш отапра през малко разстояние един от друг. Третата „находка“ в западната част бика откритите пещи за тосене на злато. Впрочем името благодарение на златодобия Крез успява да заблестее толкова. И още нещо – започна да дес мислени бже в VIII в. пр.Хр., който според мом спътник напълно развенчана мита, че първите пари са изесчени от финикийците.

Още километър-два нататък по пътя, беше излязи оперващиата на днешния Сарг, се спряме пред ризницата на храм на Артемидеа – с доста големи размери, а по стил на колоните и украсата много наподобяващ този в Дидима. В отечния му край, в свиката на няколко-петнадесет килома, като „белег за толкова“, се гувеше малка камено-тухлена църква. Почева запалена от „многоквартална“, но не бе обозначена, този спомена-

та даже в табелите до воцна на „обекта“. А околността беше много живописна – зелени поляни, над които се извисяваха роливни червеникави скали, които ветровете бика извадили в различни форми (малко наподобяваха Мелишките). Намерихме много време да им се радваме – съвместно изпращае последни отблясъци, преди да потъне над къломите. Тръгвайки си, спряме за малко до ред от камени саркофази, един от които беше с кръст. Отдавна погребена в тук църквата. Но в църковния валецар си останали имена, които свидетелстват за многоквартална и живот и слава – св. Мелитон, св. Сардийски – известен аслова от II в. св. свещенночленик Перистан, св. Сардийски (III в.), и др.

В Измир пристигнаме вечерта. Тримонитният наследник на многоквартална Смирна им посрещна с уажно движение. Все някак (главно с питане) се добрахме до хотела, в който имаме резервация – на улица 1371-ва. Интересна особеност – тук само булевардите и големите улици имат имена, а останалите – само номер.

Следващия ден – 3.XII – възнамерихме да посетим изцяло на „Смирнская църква“ или поне на онава, която по някакъв начин напона за нея. За да избегнем проблемите с уажното движение, решихме да обикаваме „обектите“ откъдето-откъдето, а не до хотела храм „Св. Поликарп Смирненски“, макар и да беше римокатолически. Обаче църквата се окажа затворена. Когато по-късно през дните най-после успяхме да изидим „отговорно“ за нея – една не особено любима част от градската инфраструктура, пък тук вътре, понеже не сме „група“, т.е. храмът се отваря само в случаите, когато има надежда, че ще спечели повече. За отбелязване са и монитите огради, които забиваха малката църква. Благодарение поплавноме на она една, по-голямата, римокатолическа църква, но и тя беше затворена, а фортификационната ѝ система беше още по-внушителна – със стърчащи дълги остри шпозове от високите стени и с бодлива тел. Очевидно всички тези мерки се предприемали за охрана от коизстрашения изламчати, които си съществували, независимо от космополитизма на този пристанищен град. Към 6 ч. стуртига между модерните сгради в центъра, покрай плазовите, хотелите и казината, високотурбонитни напонаве разпестихме възлага за сутрешна мисловна изясняване будишник... После – когато настана часът за обедната мисловна, някои улици направо се зардързат от постлаши климатича с клиншии се мисловниам. В същото време даде не всички жени са със зардързат – дурят на Запада и влобше на света, немалкоаме напонават, да бже от сералет достатъчно много съвсем модерно облечени и момчета, и момичета. Но само не и учещия – почти на 90% те са с униформи.

След това малко отклонение нека все пак спомениме и за св. Поликарп – човек, който най-известния светел просия в Смирна – отхранил е възилант от св. Вулко, обичан от светите апостоли Павла и Иоан Богослов, той бил текли ученик, събличан в трудовите и подподржател на живота им. В преклонния възраст се удостоил с а мъченическа кончина. Мъченическия венец придружил в св. Плавий, св. Смирненски (+ 11.ИЛ.) – ученик на св. Поликарп, съставил и житието му – заедно с Асклинад, Македоний, Лин и Савина (по време на гоношето на Деций – през III в.).

Следва

Статорфорен ок. Павел ГЪРБОВ

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2012 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	30,00 лв.
6 месеца.....	15,00 лв.
3 месеца.....	7,50 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборица“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245

МОЛ: Танка Христова
Отговорен редактор на броя:
Александра Карамихалева

Материалите се приемат в електронен вариант.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабун“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCNRB65

Сметте да се изпращат с пощенска напие или по банкова сметка, в която да се изписа точният адрес и пощенският код на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа светилни текстове и изображения и не бика да се използва за комерсиални нуцди.